

Aangrijpende documentaire over euthanasie van Gentenaar Armand Exsteyl - 01/11/2010

Gent - Zondag was mijn vader nog aan het zottebollen met het personeel van het rusthuis, en op maandag was hij dood na euthanasie', zegt Marc Exsteyl. Marc woonde dit weekend de première bij van de documentaire 'Goodbye Armand', over de laatste maanden van zijn vader in het Gentse OCMW-rusthuis Zonnebloem in Zwijnaarde.

Het was een aangrijpende première voor Goodbye Armand in het Woonzorgcentrum Zonnebloem, waar Armand Exsteyl op 7 juni via euthanasie uit het leven stapte.

Nochtans was Goodbye Armand niet gepland als documentaire over euthanasie, zegt dokter Marc Cosyns, die de film maakte samen met cineast Julien Vandevelde. 'We waren bezig met een andere film over het woonzorgcentrum, en zo hadden we Armand leren kennen, een 88-jarige ex-postbode. Die woonde ook in Zonnebloem, maar dan vooral om voor Margriet te zorgen, zijn zwaar demente vrouw. Hij deed alles voor haar: wassen, eten geven,... Hij gaf haar zelfs haar medicamenten. Zijn grootste schrik was: sterven vóór haar. Maar dat zou niet gebeuren. Hij was nog sterk, hij zou Margriet wel overleven.'

Kanker

Maar een paar maanden later kreeg Armand slecht nieuws: kanker. De dokters stelden nog bestralingen voor, maar Armand wilde niet meer. 'Wat zou het opleveren?', vroeg hij zich af. 'Rekken, da's alles.' Dus koos Armand ervoor om het te doen met alleen maar pijnstillers. En met de bedoeling zo lang mogelijk voor zijn vrouw te zorgen. 'Dat heeft hij gedaan, tot twee weken voor zijn dood', zegt directeur Geert Vanhooren van de Zonnebloem. 'Toen verloor hij de energie.'

In het rusthuis maakten ze zich intussen wel zorgen. Want had Armand niet gezegd dat hij zijn vrouw wilde meenemen in de dood? En was het dan wel verstandig om hem de verantwoordelijkheid te geven over haar medicatie? 'We konden het toch niet maken om hem uitgerekend op het einde van zijn leven de zorg af te pakken voor zijn vrouw, voor wie hij zo veel over had gehad?', zegt Vanhooren.

Ook dokter Cosyns wist dat Armand eraan dacht samen met zijn vrouw uit het leven te stappen. ‘Als hij en Margriet daar samen – vóór zij dement was – iets over hadden vastgelegd, dan waren ze samen gegaan. Daar ben ik van overtuigd. Maar dat was niet zo. Dus heeft Armand uiteindelijk aanvaard dat hij haar moest loslaten.’

Stikken

Dat definitieve loslaten kwam uiteindelijk op 7 juni. ‘Het was nog een dag eerder dan verwacht’, zegt Armands zoon Marc. ‘Ik wist al een week dat de euthanasie gepland was voor dinsdag. Dat was een enorm zware week. Ik besepte: binnenkort is mijn vader er niet meer. Ik wist zelfs vanaf welke dag.’

‘Maar op maandag kreeg ik ineens een telefoontje: dat het niet meer ging, dat mijn vader zijn euthanasie dan al wilde. We hebben ons afgevraagd: is dat nu wel nodig? Want zondag was mijn vader nog aan het zottebollen met de verpleegsters, en een dag later wilde hij dood?’

‘Maar zijn kanker drukte enorm op zijn keel, hij had voortdurend het gevoel dat hij zou stikken. En dat is ook wat er uiteindelijk zou zijn gebeurd. Op die manier wilde hij niet sterven. Dus is het niet zo moeten gebeuren. Toen hij dood was, zag hij er... bijna gelukkig uit.’

tom dams

[1 reactie](#)

Op 01 november 2010 om 19u31, zei Brigitte Carl:

Armand was een schat van een man, iemand die hem gekend heeft zal hem nooit maar echt nooit vergeten, hoe hij met zijn laatste krachten zijn vrouwtje bleef verzorgen onbeschrijfelijk Armand wij met ons allen (personeel zonnebloem)we denken met een glimlach elke dag aan je, de belofte die we gemaakt hebben proberen we zo goed mogelijk waar te maken , een dikke knuffel van het zonnebloemteam